

кърти отъ менъ кжсове и азъ не мога да се защита! Азъ съмъ дълбоко унижена, азъ съмъ доведена до тамъ, щото да завиждамъ на сждбата на тоя нещастникъ!

— Заеми мѣстото му! — казалъ ангелътъ съ усмивка.

И ненаситниятъ човѣкъ пакъ станалъ онова, което билъ първенъ — бѣденъ, нищоженъ камънаръ. Както и по-рано, той започналъ да работи по пѣтищата по цѣли дни, въ всѣкакво врѣме и зимѣ и летѣ, въ дъждъ, въ парлива жега и въ мразъ. Той всѣкога билъ полумъртавъ отъ гладъ и почти умиралъ отъ умора. Но това му не бъркало да бжде напълно доволенъ отъ своята сжба.

Чичо Тома.

Писателъ и ученици отъ началното училище.

Има единъ руски писателъ на име Алекси Пѣшковъ. Той се подписва подъ съчиненията си съ името *Максимъ Горки*. Най-вече той се прославилъ съ своитѣ разкази изъ живота на *бѣднитѣ* и *бездомнитѣ* хора, изъ живота на бѣдняцитѣ и босяцитѣ. Неговитѣ повѣсти сж извѣстни не само въ Русия, но и въ чужбина, тъй като тѣ сж прѣведени на много чуждестрани езици. Той пише изключително за възрастнитѣ, но между неговитѣ произвѣдения има и такива, които могатъ да се разбиратъ и отъ дѣцата. А откъслечи изъ неговитѣ разкази сж помѣстени даже въ нѣкой най-нови руски христоматии и читанки.

Сега Максимъ Горки живѣе въ странство, на островъ Капри. Не отдавна въ Месина стана силно землетресение. Пострадали много хора; много сирачета останали безъ кжсче хлѣбъ. Тогава Максимъ Горки съ възвание се обърналъ къмъ всички, да изпратятъ, кой колкото може, помощъ за страдалцитѣ въ Месина.